

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์

การวิเคราะห์ในบทนี้จะแบ่งเป็นสองส่วนคือ ส่วนที่หนึ่ง วิเคราะห์ถึงความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบ กับประเทศคู่แข่งที่สำคัญอันได้แก่ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน โดยนำผลจากการวิเคราะห์ค่าดัชนีความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบที่ปรากฏ (Revealed Comparative Advantage: RCA) เพื่อแสดงให้เห็นถึง ผลของความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบ และ แนวโน้มของการเปลี่ยนแปลงของความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบของประเทศไทยและประเทศคู่แข่งที่สำคัญ และ ส่วนที่สอง วิเคราะห์ทางสถิติ เพื่อวิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลต่อการส่งออกเส้นก๋วยเตี๋ยวและเส้นหมี่ของประเทศไทยไปยังประเทศคู่แข่งที่สำคัญ อันได้แก่ประเทศสหรัฐอเมริกา ประเทศญี่ปุ่น และประเทศมาเลเซีย ซึ่งในการวิเคราะห์ในส่วนนี้ได้ใช้แบบจำลองทางเศรษฐมิติ โดยวิธีการวิเคราะห์สมการแบบถดถอยเชิงซ้อน (Multiple Regression) ในรูปกำลังสองน้อยที่สุด (Ordinary Least Square) เพื่อประมาณค่าสัมประสิทธิ์ของปัจจัยต่าง ๆ ที่มีผลต่อการส่งออกเส้นก๋วยเตี๋ยวและเส้นหมี่ของประเทศไทยไปยังประเทศคู่แข่งที่สำคัญ ส่วนการวิเคราะห์ค่าความยืดหยุ่นต่อราคา และความยืดหยุ่นต่อรายได้ นั้นจะอาศัยค่าสัมประสิทธิ์จากสมการที่ได้มาเพื่อนำมาวิเคราะห์

1. การวิเคราะห์ความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบที่ปรากฏในการส่งออกเส้นก๋วยเตี๋ยวและเส้นหมี่ของประเทศไทยเมื่อเทียบกับประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน

การศึกษาถึงความสามารถและความเชี่ยวชาญเฉพาะในการส่งออกเส้นก๋วยเตี๋ยวและเส้นหมี่ของประเทศไทยไปยังประเทศคู่แข่งที่สำคัญ ได้แก่ ประเทศสหรัฐอเมริกา ประเทศญี่ปุ่น และประเทศมาเลเซีย โดยเปรียบเทียบกับประเทศคู่แข่งที่สำคัญคือประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน ซึ่งจะทำการศึกษา โดยแยกเป็นรายประเทศดังนี้

1.1 ประเทศสหรัฐอเมริกา

ประเทศไทยมีค่าดัชนีความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบที่ปรากฏในการส่งออกเส้นก๋วยเตี๋ยวและเส้นหมี่ไปยังประเทศสหรัฐอเมริกามีแนวโน้มที่สูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง (ภาพที่ 3) โดยในปี พ.ศ. 2547 มีค่าดัชนีความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบที่ปรากฏอยู่ที่ 3.69 ซึ่งมีค่าสูงขึ้นเมื่อเทียบกับ

ปี พ.ศ. 2541 ที่มีค่าดัชนีความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบที่ปรากฏอยู่ที่ 2.39 อีกทั้ง ในปี พ.ศ. 2541 - 2547 ค่าดัชนีความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบมีค่าที่สูงกว่า 1 แสดงให้เห็นว่า ประเทศไทยมีความสามารถในการผลิตตามความเชี่ยวชาญเฉพาะในการส่งออกเส้นก๋วยเตี๋ยวและเส้นหมี่ที่ดีขึ้นหรือเพิ่มขึ้น หรือแสดงให้เห็นว่าประเทศไทยมีความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบในการผลิตเส้นก๋วยเตี๋ยวและเส้นหมี่เมื่อเปรียบเทียบกับประเทศอื่น ๆ โดยรวม (ตารางที่ 14)

ส่วนประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน มีค่าดัชนีความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบที่ปรากฏในการส่งออกเส้นก๋วยเตี๋ยวและเส้นหมี่ไปยังประเทศสหรัฐอเมริกา มีแนวโน้มที่ลดลงอย่างต่อเนื่อง (ภาพที่ 3) โดยในปี พ.ศ. 2547 พบว่ามีค่าดัชนีความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบที่ปรากฏอยู่ที่ 0.83 ซึ่งมีค่าลดลงเมื่อเทียบกับปี พ.ศ. 2541 ที่มีค่าอยู่ที่ 1.01 แต่อย่างไรก็ตามในช่วงปี พ.ศ. 2541-2543 นั้น ค่าดัชนีความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบที่ปรากฏของประเทศจีนยังมีค่าสูงกว่า 1 ซึ่งแสดงให้เห็นว่าในช่วงปีดังกล่าว ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน นั้นความสามารถในการผลิตตามความเชี่ยวชาญเฉพาะในการส่งออกเส้นก๋วยเตี๋ยวและเส้นหมี่ที่ดีขึ้นหรือเพิ่มขึ้น หรือแสดงให้เห็นว่าประเทศจีนมีความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบในการผลิตเส้นก๋วยเตี๋ยวและเส้นหมี่เมื่อเปรียบเทียบกับประเทศอื่น ๆ โดยรวม แต่ในช่วงปี พ.ศ. 2545-2547 ค่าดัชนีที่ได้มีค่าต่ำกว่า 1 ซึ่งแสดงให้เห็นว่าในช่วงปีดังกล่าว ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน นั้นความสามารถในการผลิตตามความเชี่ยวชาญเฉพาะในการส่งออกเส้นก๋วยเตี๋ยวและเส้นหมี่ที่เลวลงหรือลดลง หรือแสดงให้เห็นว่าประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน มีความเสียเปรียบโดยเปรียบเทียบในการผลิตเส้นก๋วยเตี๋ยวและเส้นหมี่เมื่อเปรียบเทียบกับประเทศอื่น ๆ โดยรวม (ตารางที่ 13)

เมื่อทำการเปรียบเทียบค่าดัชนีความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบที่ปรากฏในการส่งออกเส้นก๋วยเตี๋ยวและเส้นหมี่ไปยังประเทศสหรัฐอเมริกา ของทั้งสองประเทศ พบว่า ประเทศไทยมีค่าดัชนีที่สูงกว่าประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน ในทุกช่วงปี อีกทั้งประเทศไทยยังคงมีค่าดัชนีความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบที่แนวโน้มสูงขึ้น ซึ่งแตกต่างจากประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน ที่มีค่าดัชนีที่มีแนวโน้มลดลง แสดงให้เห็นว่าแม้ว่าประเทศไทยจะมีมูลค่าการส่งออกเส้นก๋วยเตี๋ยวและเส้นหมี่ที่น้อยกว่าประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน (ตารางที่ 12) แต่ประเทศไทยนั้นมีความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบในการส่งออกเส้นก๋วยเตี๋ยวและเส้นหมี่หรือมีความสามารถในการผลิตตามความเชี่ยวชาญเฉพาะอย่างในการผลิตเส้นก๋วยเตี๋ยวและเส้นหมี่ที่ดีกว่าประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน

ตารางที่ 12 มูลค่าการนำเข้าเส้นก๋วยเตี๋ยวและเส้นหมี่ของประเทศสหรัฐอเมริกาจากประเทศไทย
และประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน ปี พ.ศ. 2541 – 2547

(หน่วย : ล้านดอลลาร์สหรัฐ)

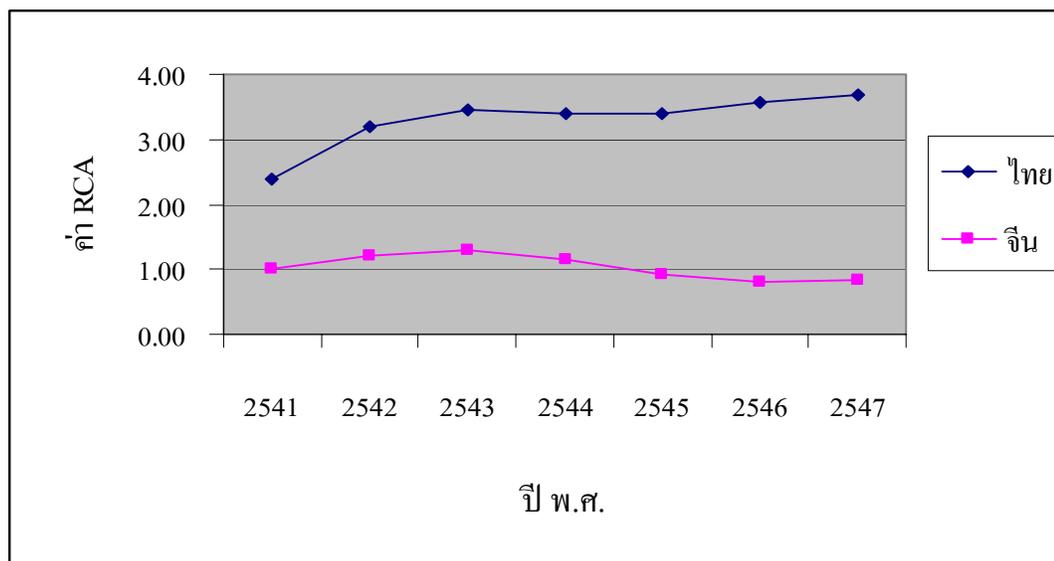
ประเทศ	ปี พ.ศ.						
	2541	2542	2543	2544	2545	2546	2547
ไทย	8.56	9.59	10.09	8.93	9.67	9.53	9.71
จีน	11.25	12.07	13.68	12.49	13.57	14.57	17.74

ที่มา: World Trade Atlas (2005)

ตารางที่ 13 ค่าดัชนีความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบที่ปรากฏ (RCA) ในการส่งออกเส้นก๋วยเตี๋ยว
และเส้นหมี่ไปยังประเทศสหรัฐอเมริกา ของประเทศไทยและประเทศสาธารณรัฐ
ประชาชนจีน ปี พ.ศ.2541 - 2547

ประเทศ	ปี พ.ศ.						
	2541	2542	2543	2544	2545	2546	2547
ไทย	2.39	3.19	3.45	3.39	3.40	3.58	3.69
จีน	1.01	1.20	1.30	1.15	0.92	0.81	0.83

ที่มา: จากการคำนวณ

ภาพที่ 3 ค่าดัชนีความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบที่ปรากฏ (RCA) ในการส่งออกเส้นก๋วยเตี๋ยวและเส้นหมี่ไปยังประเทศสหรัฐอเมริกา ของประเทศไทยและประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน ปี พ.ศ.2541 - 2547

1.2 ประเทศญี่ปุ่น

ประเทศไทยมีค่าดัชนีความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบที่ปรากฏในการส่งออกเส้นก๋วยเตี๋ยวและเส้นหมี่ไปยังประเทศญี่ปุ่นมีแนวโน้มที่สูงขึ้น (ภาพที่4) โดยในปี พ.ศ. 2547 มีค่าดัชนีความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบที่ปรากฏอยู่ที่ 1.73 ซึ่งมีค่าสูงขึ้นเมื่อเทียบกับ ปี พ.ศ.2541 ที่มีค่าดัชนีความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบที่ปรากฏอยู่ที่ 1.11 แต่มีในบางปีที่มีค่าดัชนีความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบที่ปรากฏลดลง แต่เป็นการลดลงที่เล็กน้อยคือในช่วงปี พ.ศ. 2543 และ 2546 จะสังเกตได้ว่าในปี พ.ศ. 2541 - 2547 ค่าดัชนีมีค่าที่สูงกว่า 1 แสดงให้เห็นว่า ประเทศไทยมีความสามารถในการผลิตตามความเชี่ยวชาญเฉพาะในการส่งออกเส้นก๋วยเตี๋ยวและเส้นหมี่ที่ดีขึ้นหรือเพิ่มขึ้น หรือแสดงให้เห็นว่าประเทศไทยมีความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบในการผลิตเส้นก๋วยเตี๋ยวและเส้นหมี่เมื่อเปรียบเทียบกับประเทศอื่น ๆ โดยรวม (ตารางที่ 15)

ส่วนประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน มีค่าดัชนีความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบในการส่งออกเส้นก๋วยเตี๋ยวและเส้นหมี่ไปยังประเทศญี่ปุ่นมีแนวโน้มที่เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง (ภาพที่4) โดยในปี พ.ศ. 2547 พบว่ามีค่าดัชนีความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบที่ปรากฏอยู่ที่ 0.83

ซึ่งมีค่าเพิ่มขึ้นเมื่อเทียบกับปี พ.ศ. 2541 ที่มีค่าอยู่ที่ 0.66 แต่ในช่วงปี พ.ศ. 2544 – 2545 มีค่าลดลง แต่เป็นกรลดลงที่เล็กน้อยเท่านั้น แต่อย่างไรก็ตามในช่วงปี พ.ศ.2541-2547 ค่าดัชนีที่ได้ของประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน ยังมีค่าต่ำกว่า 1 ซึ่งแสดงให้เห็นว่าในปีดังกล่าว ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน นั้นความสามารถในการผลิตตามความเชี่ยวชาญเฉพาะในการส่งออกเส้นก๊วยเตี๋ยวและเส้นหมี่ ที่เลวลงหรือลดลง หรือแสดงให้เห็นว่าประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน มีความเสียเปรียบโดยเปรียบเทียบในการผลิตเส้นก๊วยเตี๋ยวและเส้นหมี่เมื่อเปรียบเทียบกับประเทศอื่น ๆ โดยรวม (ตารางที่ 14)

เมื่อทำการเปรียบเทียบค่าดัชนีความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบที่ปรากฏในการส่งออกเส้นก๊วยเตี๋ยวและเส้นหมี่ไปยังประเทศญี่ปุ่น ของทั้งสองประเทศพบว่า ประเทศไทยมีค่าดัชนีที่สูงกว่าประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน ในทุกช่วงปี อีกทั้งประเทศไทยยังคงมีค่าดัชนีความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบที่แนวโน้มสูงขึ้น ซึ่งแตกต่างจากประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน ที่มีค่าดัชนีที่มีแนวโน้มลดลง จึงแสดงให้เห็นว่าเมื่อถึงแม้ว่าประเทศไทยจะมีมูลค่าการส่งออกเส้นก๊วยเตี๋ยวและเส้นหมี่ที่น้อยกว่าประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน (ตารางที่ 14) แต่ประเทศไทยนั้นมีความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบในการส่งออกเส้นก๊วยเตี๋ยวและเส้นหมี่หรือมีความสามารถในการผลิตตามความเชี่ยวชาญเฉพาะอย่างในการผลิตเส้นก๊วยเตี๋ยวและเส้นหมี่ที่ดีกว่าประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน

ตารางที่ 14 มูลค่าการนำเข้าเส้นก๊วยเตี๋ยวและเส้นหมี่ของประเทศญี่ปุ่นจากประเทศไทย และประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน ปี พ.ศ. 2541 – 2547

(หน่วย : ล้านดอลลาร์สหรัฐ)

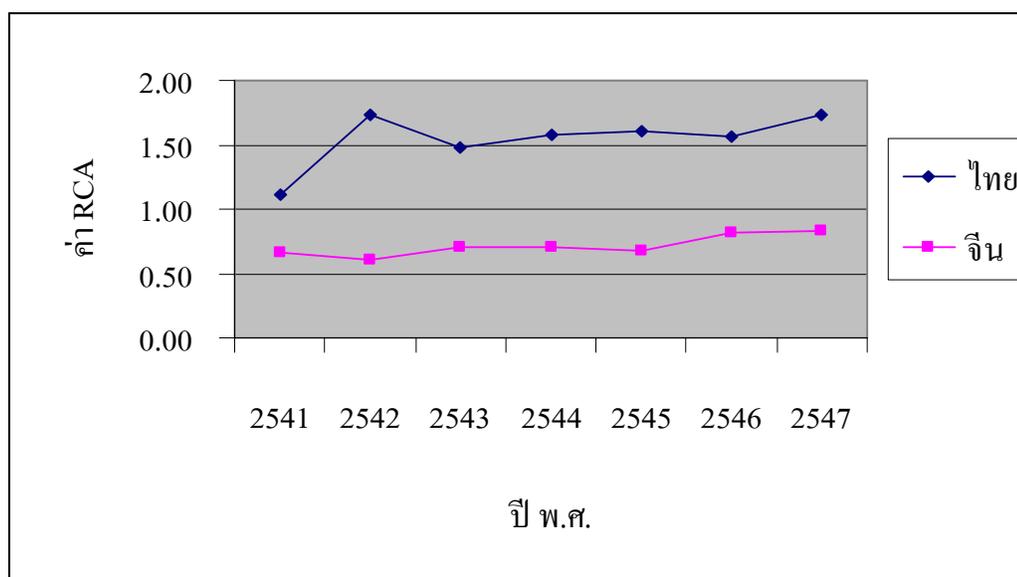
ประเทศ	ปี						
	2541	2542	2543	2544	2545	2546	2547
ไทย	7.87	11.05	9.56	10.23	11.60	11.38	12.80
จีน	18.92	22.86	18.91	20.57	24.05	30.88	46.24

ที่มา: World Trade Atlas (2005)

ตารางที่ 15 ค่าดัชนีความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบที่ปรากฏ (RCA) ในการส่งออกเส้นก๋วยเตี๋ยว และเส้นหมี่ไปยังประเทศญี่ปุ่น ของประเทศไทยและประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน ปี 2541 – 2547

ประเทศ	ปี พ.ศ.						
	2541	2542	2543	2544	2545	2546	2547
ไทย	1.11	1.73	1.48	1.58	1.60	1.56	1.73
จีน	0.66	0.60	0.71	0.70	0.68	0.81	0.83

ที่มา: จากการคำนวณ

ภาพที่ 4 ค่าดัชนีความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบที่ปรากฏ (RCA) ในการส่งออกเส้นก๋วยเตี๋ยวและเส้นหมี่ไปยังประเทศญี่ปุ่น ของประเทศไทยและประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน ปี 2541 – 2547

1.3 ประเทศมาเลเซีย

ประเทศไทยมีค่าดัชนีความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบในการส่งออกเส้นก๋วยเตี๋ยวและเส้นหมี่ไปยังประเทศมาเลเซียมีแนวโน้มที่ลดลงอย่างต่อเนื่อง (ภาพที่ 5) โดยในปี พ.ศ. 2547 พบว่ามีค่าดัชนีความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบที่ปรากฏอยู่ที่ 9.60 ซึ่งมีค่าลดลงอย่างมากเมื่อเทียบ

กับ ปี พ.ศ. 2541 ที่มีค่าดัชนีความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบที่ปรากฏอยู่ที่ 20.29 โดยเฉพาะปี พ.ศ. 2546-2547 นั้นมีค่าลดลงอย่างเห็นได้ชัด แต่มีในบางช่วงปีที่มีค่าเพิ่มขึ้น แต่เพิ่มขึ้นที่เล็กน้อยคือ ในช่วงปี พ.ศ. 2545 จะสังเกตได้ว่าในปี พ.ศ.2541 - 2547 ค่าดัชนีมีค่าที่สูงกว่า 1 แสดงให้เห็นว่าประเทศไทยมีความสามารถในการผลิตตามความเชี่ยวชาญเฉพาะในการส่งออกเส้นก๋วยเตี๋ยวและเส้นหมี่ที่ดีขึ้นหรือเพิ่มขึ้น หรือแสดงให้เห็นว่าประเทศไทยมีความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบในการผลิตเส้นก๋วยเตี๋ยวและเส้นหมี่เมื่อเปรียบเทียบกับประเทศอื่น ๆ โดยรวม (ตารางที่ 17)

ส่วนประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน มีค่าดัชนีความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบในการส่งออกเส้นก๋วยเตี๋ยวและเส้นหมี่ไปยังประเทศมาเลเซียมีแนวโน้มที่ลดลงอย่างต่อเนื่องเช่นเดียวกับประเทศไทย (ภาพที่ 5) โดยในปี พ.ศ. 2547 พบว่ามีค่าดัชนีความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบที่ปรากฏอยู่ที่ 2.26 ซึ่งมีค่าลดลงเมื่อเทียบกับปี พ.ศ. 2541 ที่มีค่าอยู่ที่ 11.00 แต่อย่างไรก็ตามในช่วงปี พ.ศ.2541-2547 ค่าดัชนียังมีค่าสูงกว่า 1 ซึ่งแสดงให้เห็นว่าในช่วงปีดังกล่าว ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน นั้นมีความสามารถในการผลิตตามความเชี่ยวชาญเฉพาะในการส่งออกเส้นก๋วยเตี๋ยวและเส้นหมี่ที่ดีขึ้นหรือสูงขึ้น หรือแสดงให้เห็นว่าประเทศจีนมีความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบในการผลิตเส้นก๋วยเตี๋ยวและเส้นหมี่เมื่อเปรียบเทียบกับประเทศอื่น ๆ โดยรวม (ตารางที่ 17)

เมื่อทำการเปรียบเทียบค่าดัชนีความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบที่ปรากฏในการส่งออกเส้นก๋วยเตี๋ยวและเส้นหมี่ไปยังประเทศมาเลเซีย ของทั้งสองประเทศ พบว่า ประเทศไทยมีค่าดัชนีที่สูงกว่าประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน ในทุกช่วงปี แต่ค่าดัชนีความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบนั้นมีแนวโน้มลดลง โดยทางด้านประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน ที่มีค่าดัชนีที่มีแนวโน้มลดลงเช่นกัน แต่อย่างไรก็ตาม ประเทศไทยนั้นมีความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบในการส่งออกเส้นก๋วยเตี๋ยวและเส้นหมี่หรือมีความสามารถในการผลิตตามความเชี่ยวชาญเฉพาะอย่างในการผลิตเส้นก๋วยเตี๋ยวและเส้นหมี่ที่ดีกว่าประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน

ตารางที่ 16 มูลค่าการนำเข้าเส้นก๊วยเตี๋ยวและเส้นหมี่ของประเทศมาเลเซียจากประเทศไทย และ
ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน ปี พ.ศ. 2541 – 2547

(หน่วย : ล้านดอลลาร์สหรัฐ)

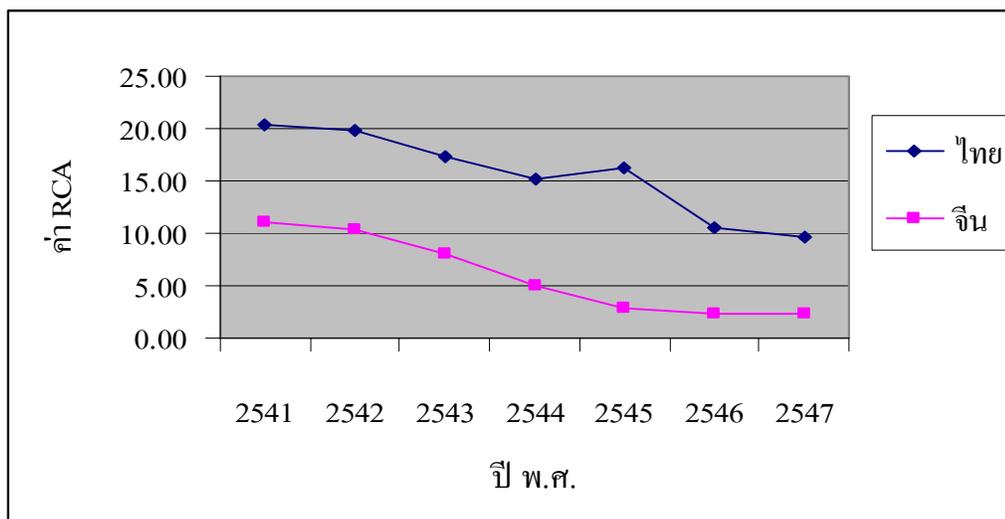
	ปี พ.ศ.						
ประเทศ	2541	2542	2543	2544	2545	2546	2547
ไทย	6.11	7.56	7.24	7.96	8.96	7.74	8.62
จีน	2.97	3.27	3.13	3.10	2.75	2.81	3.11

ที่มา: World Trade Atlas (2005)

ตารางที่ 17 ค่าดัชนีความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบที่ปรากฏ (RCA) ในการส่งออกเส้นก๊วยเตี๋ยว
และเส้นหมี่ไปยังประเทศมาเลเซีย ของประเทศไทยและประเทศสาธารณรัฐประชาชน
จีน ปี พ.ศ. 2541 – 2547

	ปี พ.ศ.						
ประเทศ	2541	2542	2543	2544	2545	2546	2547
ไทย	20.29	19.76	17.24	15.17	16.26	10.55	9.60
จีน	11.00	10.27	8.10	4.98	2.84	2.41	2.26

ที่มา: จากการคำนวณ

ภาพที่ 5 ค่าดัชนีความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบที่ปรากฏ (RCA) ในการส่งออกเส้นก๋วยเตี๋ยวและเส้นหมี่ไปยังประเทศมาเลเซีย ของประเทศไทยและประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน ปี พ.ศ. 2541 – 2547

จากการวิเคราะห์ค่าดัชนีความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบที่ปรากฏ (RCA) ในการส่งออกเส้นก๋วยเตี๋ยวและเส้นหมี่ไปยังประเทศ สหรัฐอเมริกา ประเทศญี่ปุ่น และประเทศมาเลเซียของประเทศไทย และประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีนพบว่า ค่าดัชนีความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบที่ปรากฏ ของประเทศไทยมีค่าที่สูงกว่าค่าดัชนีความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบที่ปรากฏของประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน ในทั้งสามประเทศข้างต้นซึ่งเป็นตลาดที่มีการนำเข้าเส้นก๋วยเตี๋ยวและเส้นหมี่มากที่สุดสามอันดับแรกของโลก แสดงให้เห็นว่าประเทศไทยนั้นมีความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบในการส่งออกเส้นก๋วยเตี๋ยวและเส้นหมี่ หรือมีความสามารถในการผลิตตามความเชี่ยวชาญเฉพาะอย่างในการผลิตเส้นก๋วยเตี๋ยวและเส้นหมี่ที่ดีกว่าประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีนโดยรวม (ตารางที่ 18)

ตารางที่ 18 ค่าดัชนีความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบที่ปรากฏ (RCA) ในการส่งออกเส้นก๋วยเตี๋ยว และ เส้นหมี่ไปยังประเทศคู่ค้าที่สำคัญ ของประเทศไทยและประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน ปี พ.ศ. 2541 - 2547

ปี พ.ศ.	ประเทศ					
	สหรัฐอเมริกา		ญี่ปุ่น		มาเลเซีย	
	ไทย	จีน	ไทย	จีน	ไทย	จีน
2541	2.39	1.01	1.11	0.66	20.29	11.00
2542	3.19	1.20	1.73	0.60	19.76	10.27
2543	3.45	1.30	1.48	0.71	17.24	8.10
2544	3.39	1.15	1.58	0.70	15.17	4.98
2545	3.40	0.92	1.60	0.68	16.26	2.84
2546	3.58	0.81	1.56	0.81	10.55	2.41
2547	3.69	0.83	1.73	0.83	9.60	2.26
ค่าเฉลี่ย	3.30	1.03	1.54	0.71	15.55	5.98

ที่มา: จากการคำนวณ

2. การวิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลต่อการส่งออกเส้นก๋วยเตี๋ยวและเส้นหมี่ของประเทศไทยไปยังประเทศคู่ค้าที่สำคัญ

ในการวิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลต่อการส่งออกเส้นก๋วยเตี๋ยวและเส้นหมี่ของประเทศไทยไปยังประเทศคู่ค้าที่สำคัญอื่น ได้แก่ ประเทศ สหรัฐอเมริกา ประเทศญี่ปุ่น และประเทศมาเลเซีย ซึ่งเป็นประเทศที่มีมูลค่าการนำเข้าสูงสุด 3 อันดับแรก ใช้ข้อมูลเป็นรายไตรมาส ตั้งแต่ปี พ.ศ.2541-2547 โดยผลการวิเคราะห์จะทำการแยกเป็นรายประเทศดังต่อไปนี้

2.1 ผลการวิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลต่อการส่งออกเส้นก๋วยเตี๋ยวและเส้นหมี่ของประเทศไทยไปยังประเทศสหรัฐอเมริกา

จากการนำปัจจัยที่คาดว่าจะมีผลต่อการส่งออกเส้นก๋วยเตี๋ยวและเส้นหมี่ของประเทศไทยไปยังประเทศสหรัฐอเมริกา ได้แก่ ราคาส่งออก F.O.B เส้นก๋วยเตี๋ยวและเส้นหมี่ ของ

ประเทศไทยไปยังประเทศสหรัฐอเมริกา รายได้ประชาชาติที่แท้จริงของประเทศสหรัฐอเมริกา จำนวนประชากรของประเทศสหรัฐอเมริกา และอัตราแลกเปลี่ยน นำมาวิเคราะห์พบว่าปัจจัยดังกล่าวไม่สามารถที่จะอธิบายสมการได้ดี และไม่มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ยอมรับได้ จึงได้มีการกำจัดปัจจัยบางปัจจัยออก เพื่อได้สมการปัจจัยที่มีผลต่อการส่งออกเส้นก๊วยเตี๋ยวและเส้นหมี่ของประเทศไทยไปยังประเทศสหรัฐอเมริกา ในรูปสมการ Double Log ได้ผลดังนี้

$$\ln(Q_U) = -19.40533 - 0.2795\ln(P_U) + 2.9472\ln(y_U)$$

(-0.8863)^{ns} (8.7530) ^{***}

$$R^2 = 0.7632$$

$$\text{Adjusted } R^2 = 0.7442$$

$$\text{D.W.} = 2.3521$$

*** แสดงระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 99

** แสดงระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95

* แสดงระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 90

ns ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 90

โดยกำหนดให้

Q_U = ปริมาณนำเข้าเส้นก๊วยเตี๋ยวและเส้นหมี่ ของประเทศสหรัฐอเมริกาจากประเทศไทย (พันกิโลกรัม)

P_U = ราคาส่งออก F.O.B เส้นก๊วยเตี๋ยวและเส้นหมี่ ของประเทศไทยไปยังประเทศสหรัฐอเมริกา (เหรียญสหรัฐ/กิโลกรัม)

y_U = รายได้ประชาชาติที่แท้จริงของประเทศสหรัฐอเมริกา (พันล้านเหรียญสหรัฐ)

จากสมการจะเห็นได้ว่าปัจจัยที่มีผลต่อการส่งออกเส้นก๊วยเตี๋ยวและเส้นหมี่ของประเทศไทยไปยังประเทศสหรัฐอเมริกาได้แก่ ราคาส่งออก F.O.B เส้นก๊วยเตี๋ยวและเส้นหมี่ของประเทศไทยไปยังประเทศสหรัฐอเมริกา และรายได้ประชาชาติของประเทศสหรัฐอเมริกา โดยคิดเป็น

ร้อยละ 76.32 (R^2) ส่วนอีกร้อยละ 23.68 เป็นอิทธิพลของการเปลี่ยนแปลงจากปัจจัยอื่น ๆ ที่นอกเหนือจากที่นำมาวิเคราะห์ในสมการ ซึ่งอาจจะเป็นปัจจัยเชิงคุณภาพ เช่น รสนิยมของผู้บริโภคในประเทศสหรัฐอเมริกา ฤดูกาล เป็นต้น และมีความสามารถในการอธิบายโดยตัดผลของจำนวนตัวแปรได้เท่ากับร้อยละ 74.42 ส่วนการทดสอบสหสัมพันธ์ของตัวคลาดเคลื่อนเชิงอนุกรมเวลา (Serial Correlation) ผลปรากฏว่าค่า Durbin – Watson มีค่า 2.352 ซึ่งอยู่ในช่วงไม่มีปัญหาสหสัมพันธ์เชิงอนุกรมเวลา

ส่วนการทดสอบระดับนัยสำคัญทางสถิติค่าสัมประสิทธิ์ของปัจจัยแต่ละตัว ปรากฏว่าค่าสัมประสิทธิ์ของราคาส่งออก F.O.B เส้นก๊วยเตี๋ยวและเส้นหมี่ของประเทศไทยไปยังประเทศสหรัฐอเมริกา ไม่มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ร้อยละ 90 อธิบายได้ว่าถ้าปัจจัยอื่น ๆ คงที่ เมื่อราคาส่งออก F.O.B เส้นก๊วยเตี๋ยวและเส้นหมี่ของประเทศไทยไปยังประเทศสหรัฐอเมริกาเปลี่ยนแปลงไปร้อยละ 1 จะทำให้ปริมาณการส่งออกเส้นก๊วยเตี๋ยวและเส้นหมี่ของประเทศไทยไปยังประเทศสหรัฐอเมริกาเปลี่ยนแปลงไปในทิศทางตรงกันข้ามร้อยละ 0.2795 กล่าวคือ เมื่อราคา F.O.B ส่งออกเส้นก๊วยเตี๋ยวและเส้นหมี่ของประเทศไทยไปยังประเทศสหรัฐอเมริกาเพิ่มขึ้น 1 เหรียญสหรัฐทำให้ปริมาณการนำเข้าเส้นก๊วยเตี๋ยวและเส้นหมี่ของประเทศไทยลดลง 0.2795 พันกิโลกรัม ส่วนค่าสัมประสิทธิ์ของรายได้ประชาชาติของประเทศสหรัฐอเมริกามีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 99 อธิบายได้ว่าถ้าปัจจัยอื่น ๆ คงที่ เมื่อรายได้ประชาชาติที่แท้จริงของประเทศสหรัฐอเมริกาเปลี่ยนแปลงไปร้อยละ 1 จะทำให้ปริมาณการส่งออกเส้นก๊วยเตี๋ยวและเส้นหมี่ของประเทศไทยไปยังประเทศสหรัฐอเมริกาเปลี่ยนแปลงไปในทิศทางเดียวกันร้อยละ 2.9471 กล่าวคือ เมื่อรายได้ประชาชาติที่แท้จริงของประเทศสหรัฐอเมริกาเพิ่มขึ้น 1 พันล้านเหรียญสหรัฐ จะทำให้ปริมาณการส่งออกเส้นก๊วยเตี๋ยวและเส้นหมี่ของประเทศไทยไปยังประเทศสหรัฐอเมริกาเปลี่ยนแปลงเพิ่มขึ้น ประมาณ 2.9471 พันกิโลกรัม อีกทั้งเครื่องหมายของสัมประสิทธิ์ของปัจจัยเหล่านี้สอดคล้องกับสมมติฐานทางทฤษฎีที่ได้กำหนดไว้

พิจารณาค่าความยืดหยุ่นของอุปสงค์ต่อราคา จากสมการปัจจัยที่มีผลต่อการส่งออกเส้นก๊วยเตี๋ยวและเส้นหมี่ของประเทศไทยไปยังประเทศสหรัฐอเมริกา มีค่าความยืดหยุ่นต่อของอุปสงค์ต่อราคาอยู่ที่ระดับ 0.2795 ซึ่งแสดงให้เห็นว่าค่าความยืดหยุ่นน้อย (Inelastic) จัดได้ว่าเส้นก๊วยเตี๋ยวและเส้นหมี่เป็นสินค้าจำเป็น กล่าวคือ เมื่อราคาส่งออก F.O.B เส้นก๊วยเตี๋ยวและเส้นหมี่ของประเทศไทยไปยังประเทศสหรัฐอเมริกาเพิ่มขึ้นจะทำให้ประเทศไทยมีรายได้จากการส่งออกเส้นก๊วยเตี๋ยวและเส้นหมี่ไปยังประเทศสหรัฐอเมริกาส่งขึ้น และในทางกลับกัน เมื่อราคาส่งออก F.O.B

เส้นก๋วยเตี๋ยวและเส้นหมี่ของประเทศไทยไปยังประเทศสหรัฐอเมริกาตกลงจะทำให้ประเทศไทยมีรายได้จากการส่งออกเส้นก๋วยเตี๋ยวและเส้นหมี่ไปยังประเทศสหรัฐอเมริกาตกลง

เมื่อพิจารณาค่าความยืดหยุ่นของอุปสงค์ต่อรายได้ จากสมการปัจจัยที่มีผลต่อการส่งออกเส้นก๋วยเตี๋ยวและเส้นหมี่ของประเทศไทยไปยังประเทศสหรัฐอเมริกามีค่าความยืดหยุ่นของอุปสงค์ต่อรายได้ อยู่ที่ระดับ 2.9471 ซึ่งแสดงให้เห็นว่าเป็นค่าความยืดหยุ่นมาก (Elastic) หมายความว่า เส้นก๋วยเตี๋ยวและเส้นหมี่เป็นสินค้าปกติ (Normal Goods) กล่าวคือเมื่อประเทศสหรัฐอเมริกามีรายได้มากขึ้นจะทำให้ประเทศไทยสามารถส่งออกเส้นก๋วยเตี๋ยวและเส้นหมี่ไปยังประเทศสหรัฐอเมริกามากขึ้น ในทางกลับกันเมื่อประเทศสหรัฐอเมริกามีรายได้น้อยลงจะทำให้ประเทศไทยสามารถส่งออกเส้นก๋วยเตี๋ยวและเส้นหมี่ไปยังประเทศสหรัฐอเมริกาน้อยลง

2.2 ผลการวิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลต่อการส่งออกเส้นก๋วยเตี๋ยวและเส้นหมี่ของประเทศไทยไปยังประเทศญี่ปุ่น

จากการนำปัจจัยที่คาดว่าจะมีผลต่อการส่งออกเส้นก๋วยเตี๋ยวและเส้นหมี่ของประเทศไทยไปยังประเทศญี่ปุ่น ได้แก่ ราคาส่งออก F.O.B เส้นก๋วยเตี๋ยวและเส้นหมี่ ของประเทศไทยไปยังประเทศญี่ปุ่น รายได้ประชาชาติที่แท้จริงของประเทศญี่ปุ่น จำนวนประชากรของประเทศญี่ปุ่น และอัตราแลกเปลี่ยน นำมาวิเคราะห์พบว่าปัจจัยดังกล่าวไม่สามารถที่จะอธิบายสมการได้ดี และไม่มีความสำคัญทางสถิติที่ยอมรับได้ จึงได้มีการกำจัดปัจจัยบางปัจจัยออก เพื่อได้สมการปัจจัยที่มีผลต่อการส่งออกเส้นก๋วยเตี๋ยวและเส้นหมี่ของประเทศไทยไปยังประเทศญี่ปุ่น ในรูปสมการ Double Log ได้ผลดังนี้

$$\ln(Q_t) = -13.2352 - 0.5883\ln(P_t) + 1.5333\ln(y_t)$$

(-1.7873)* (2.1547)**

$$R^2 = 0.5770$$

$$\text{Adjusted } R^2 = 0.5218$$

$$\text{D.W.} = 2.2640$$

*** แสดงระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 99

- ** แสดงระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95
- * แสดงระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 90

โดยกำหนดให้

Q_j = ปริมาณนำเข้าเส้นก๊วยเตี๋ยวและเส้นไหม ของประเทศ ญี่ปุ่นจากประเทศไทย (พันกิโลกรัม)

P_j = ราคาส่งออก F.O.B เส้นก๊วยเตี๋ยวและเส้นไหม ของประเทศไทยไปยังประเทศ ญี่ปุ่น (เหรียญสหรัฐ/กิโลกรัม)

y_j = รายได้ประชาชาติที่แท้จริงของประเทศญี่ปุ่น (พันล้านเยน)

จากสมการจะเห็นได้ว่าปัจจัยที่มีผลต่อการส่งออกเส้นก๊วยเตี๋ยวและเส้นไหมของประเทศไทยไปยังประเทศญี่ปุ่น ได้แก่ ราคาส่งออก F.O.B เส้นก๊วยเตี๋ยวและเส้นไหมของประเทศไทยไปยังประเทศญี่ปุ่น และรายได้ประชาชาติของประเทศญี่ปุ่น โดยคิดเป็นร้อยละ 57.70 (R^2) ส่วนอีกร้อยละ 42.30 เป็นอิทธิพลของการเปลี่ยนแปลงจากปัจจัยอื่น ๆ ที่นอกเหนือจากที่นำมาวิเคราะห์ในสมการ ซึ่งอาจจะเป็นปัจจัยเชิงคุณภาพ เช่น ทัศนคติของผู้บริโภคในประเทศญี่ปุ่น ฤดูกาล เป็นต้น และมีความสามารถในการอธิบายโดยตัดผลของจำนวนตัวแปรได้เท่ากับร้อยละ 52.18 ส่วนการทดสอบสหสัมพันธ์ของตัวคลาดเคลื่อนเชิงอนุกรมเวลา (Serial Correlation) ผลปรากฏว่าค่า Durbin – Watson มีค่า 2.2640 ซึ่งอยู่ในช่วง ไม่มีปัญหาสหสัมพันธ์เชิงอนุกรมเวลา

ส่วนการทดสอบระดับนัยสำคัญทางสถิติค่าสัมประสิทธิ์ของปัจจัยแต่ละตัว ปรากฏว่าค่าสัมประสิทธิ์ของราคาส่งออก F.O.B เส้นก๊วยเตี๋ยวและเส้นไหมของประเทศไทยไปยังประเทศญี่ปุ่น มีระดับนัยสำคัญทางสถิติร้อยละ 90 อธิบายได้ว่าถ้าปัจจัยอื่น ๆ คงที่ เมื่อราคาส่งออก F.O.B เส้นก๊วยเตี๋ยวและเส้นไหมของประเทศไทยไปยังประเทศญี่ปุ่นเปลี่ยนแปลงไปร้อยละ 1 จะทำให้ปริมาณการส่งออกเส้นก๊วยเตี๋ยวและเส้นไหมของประเทศไทยไปยังประเทศญี่ปุ่นเปลี่ยนแปลงไปในทิศทางตรงกันข้ามประมาณร้อยละ 0.5883 กล่าวคือ เมื่อราคาส่งออก F.O.B เส้นก๊วยเตี๋ยวและเส้นไหมของประเทศไทยไปยังประเทศญี่ปุ่นเพิ่มขึ้น 1 เหรียญสหรัฐทำให้ปริมาณการนำเข้าเส้นก๊วยเตี๋ยวและเส้นไหมของประเทศญี่ปุ่นลดลง 0.5883 พันกิโลกรัม ส่วนค่าสัมประสิทธิ์ของรายได้ประชาชาติของ

ประเทศญี่ปุ่น มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 อธิบายได้ว่า ถ้าปัจจัยอื่น ๆ คงที่ เมื่อรายได้ประชาชาติของประเทศญี่ปุ่นเปลี่ยนแปลงไปร้อยละ 1 จะทำให้ปริมาณการส่งออกเส้นก๋วยเตี๋ยวและเส้นหมี่ของประเทศไทยไปยังประเทศญี่ปุ่นเปลี่ยนแปลงไปในทิศทางเดียวกัน ร้อยละ 1.5333 กล่าวคือ เมื่อรายได้ประชาชาติของประเทศญี่ปุ่นเพิ่มขึ้น 1 พันล้านเยน จะทำให้ปริมาณการส่งออกเส้นก๋วยเตี๋ยวและเส้นหมี่ของประเทศไทยไปยังประเทศญี่ปุ่นเปลี่ยนแปลงเพิ่มขึ้น ประมาณ 1.5333 พันกิโลกรัม อีกทั้งเครื่องหมายของสัมประสิทธิ์ของปัจจัยเหล่านี้ สอดคล้องกับสมมติฐานทางทฤษฎีที่ได้กำหนดไว้

เมื่อพิจารณาค่าความยืดหยุ่นของอุปสงค์ต่อราคา จากสมการปัจจัยที่มีผลต่อการส่งออกเส้นก๋วยเตี๋ยวและเส้นหมี่ของประเทศไทยไปยังประเทศญี่ปุ่น มีค่าความยืดหยุ่นของอุปสงค์ของอุปสงค์ต่อราคาอยู่ที่ระดับ 0.5883 ซึ่งแสดงให้เห็นว่าค่าความยืดหยุ่นน้อย (Inelastic) จัดได้ว่าเส้นก๋วยเตี๋ยวและเส้นหมี่เป็นสินค้าจำเป็น กล่าวคือ เมื่อราคาส่งออก F.O.B เส้นก๋วยเตี๋ยวและเส้นหมี่ของประเทศไทยไปยังประเทศญี่ปุ่นเพิ่มขึ้นจะทำให้ประเทศไทยมีรายได้จากการส่งออกเส้นก๋วยเตี๋ยวและเส้นหมี่ไปยังประเทศญี่ปุ่นสูงขึ้น และในทางกลับกัน เมื่อราคาส่งออก F.O.B เส้นก๋วยเตี๋ยวและเส้นหมี่ของประเทศไทยไปยังประเทศญี่ปุ่นลดลงจะทำให้ประเทศไทยมีรายได้จากการส่งออกเส้นก๋วยเตี๋ยวและเส้นหมี่ไปยังประเทศญี่ปุ่นลดลง

เมื่อพิจารณาค่าความยืดหยุ่นของอุปสงค์ต่อรายได้ จากสมการปัจจัยที่มีผลต่อการส่งออกเส้นก๋วยเตี๋ยวและเส้นหมี่ของประเทศไทยไปยังประเทศญี่ปุ่น มีค่าความยืดหยุ่นของอุปสงค์ต่อรายได้ อยู่ที่ระดับ 1.5333 ซึ่งแสดงให้เห็นว่าเป็นค่าความยืดหยุ่นมาก (Elastic) หมายความว่า เส้นก๋วยเตี๋ยวและเส้นหมี่เป็นสินค้าปกติ (Normal Goods) กล่าวคือ เมื่อประเทศญี่ปุ่นมีรายได้มากขึ้นจะทำให้ประเทศไทยสามารถส่งออกเส้นก๋วยเตี๋ยวและเส้นหมี่ไปยังประเทศญี่ปุ่นมากขึ้น ในทางกลับกัน เมื่อประเทศญี่ปุ่นมีรายได้น้อยลงจะทำให้ประเทศไทยสามารถส่งออกเส้นก๋วยเตี๋ยวและเส้นหมี่ไปยังประเทศญี่ปุ่นน้อยลง

2.3 ผลการวิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลต่อการส่งออกเส้นก๋วยเตี๋ยวและเส้นหมี่ของประเทศไทยไปยังประเทศมาเลเซีย

จากการนำปัจจัยที่คาดว่าจะมีผลต่อการส่งออกเส้นก๋วยเตี๋ยวและเส้นหมี่ของประเทศไทยไปยังประเทศมาเลเซียได้แก่ ราคาส่งออก F.O.B เส้นก๋วยเตี๋ยวและเส้นหมี่ ของประเทศไทยไป

ยังประเทศมาเลเซีย รายได้ประชาชาติที่แท้จริงของประเทศมาเลเซีย จำนวนประชากรของประเทศมาเลเซีย และอัตราแลกเปลี่ยน นำมาวิเคราะห์พบว่าปัจจัยดังกล่าวไม่สามารถที่จะอธิบายสมการได้ดี และไม่มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ยอมรับได้ จึงได้มีการกำจัดปัจจัยบางปัจจัยออก เพื่อได้สมการปัจจัยที่มีผลต่อการส่งออกเส้นก๊วยเตี๋ยวและเส้นไหมของประเทศไทยไปยังประเทศญี่ปุ่น ในรูปสมการ Double Log ได้ผลดังนี้สมการปัจจัยที่มีผลต่อการส่งออกเส้นก๊วยเตี๋ยวและเส้นไหมของประเทศไทยไปยังประเทศมาเลเซีย ในรูปสมการ Double Log ได้ผลดังนี้

$$\ln(Q_m) = 1.7831 - 0.8123\ln(P_m) + 1.4190\ln(\text{POP}_m)$$

(-2.6601)** (2.6777)**

$$R^2 = 0.4041$$

$$\text{Adjusted } R^2 = 0.3264$$

$$\text{D.W.} = 1.818$$

*** แสดงระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 99

** แสดงระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95

* แสดงระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 90

โดยกำหนดให้

Q_m = ปริมาณนำเข้าเส้นก๊วยเตี๋ยวและเส้นไหม ของประเทศ มาเลเซียจากประเทศไทย (พันกิโลกรัม)

P_m = ราคาส่งออกเส้น F.O.B ก๊วยเตี๋ยวและเส้นไหม ของประเทศไทยไปยังประเทศ มาเลเซีย (เหรียญสหรัฐ/กิโลกรัม)

POP_m = จำนวนประชากรของประเทศมาเลเซีย (ล้านคน)

จากสมการจะเห็นได้ว่าปัจจัยที่มีผลต่อการส่งออกเส้นก๊วยเตี๋ยวและเส้นไหมของประเทศไทยไปยังประเทศมาเลเซียได้แก่ ราคาส่งออก F.O.B เส้นก๊วยเตี๋ยวและเส้นไหมของประเทศไทยไป

ยังประเทศมาเลเซีย และจำนวนประชากรของประเทศมาเลเซีย โดยคิดเป็นร้อยละ 40.41 (R^2) ส่วนอีกร้อยละ 49.59 เป็นอิทธิพลของการเปลี่ยนแปลงจากปัจจัยอื่น ๆ ที่นอกเหนือจากที่นำมาวิเคราะห์ในสมการ ซึ่งอาจจะเป็นปัจจัยเชิงคุณภาพ เช่น รสนิยมของผู้บริโภคในประเทศมาเลเซีย ฤดูกาล เป็นต้น และมีความสามารถในการอธิบายโดยตัดผลของจำนวนตัวแปรได้เท่ากับร้อยละ 32.64 ส่วนการทดสอบสหสัมพันธ์ของตัวคลาดเคลื่อนเชิงอนุกรมเวลา (Serial Correlation) ผลปรากฏว่าค่า Durbin – Watson มีค่า 1.818 ซึ่งอยู่ในช่วงไม่มีปัญหาสหสัมพันธ์เชิงอนุกรมเวลา

ส่วนการทดสอบระดับนัยสำคัญทางสถิติค่าสัมประสิทธิ์ของปัจจัยแต่ละตัว ปรากฏว่าค่าสัมประสิทธิ์ของราคาส่งออก F.O.B เส้นก๊วยเตี๋ยวและเส้นหมี่ของประเทศไทยไปยังประเทศมาเลเซีย มีระดับนัยสำคัญทางสถิติร้อยละ 95 อธิบายได้ว่าถ้าปัจจัยอื่น ๆ คงที่ เมื่อราคาส่งออก F.O.B เส้นก๊วยเตี๋ยวและเส้นหมี่ของประเทศไทยไปยังประเทศมาเลเซียเปลี่ยนแปลงไปร้อยละ 1 จะทำให้ปริมาณการส่งออกเส้นก๊วยเตี๋ยวและเส้นหมี่ของประเทศไทยไปยังประเทศมาเลเซียเปลี่ยนแปลงไปในทิศทางตรงกันข้ามร้อยละ 0.8123 ดังนั้น กล่าวคือ เมื่อราคาส่งออก F.O.B เส้นก๊วยเตี๋ยวและเส้นหมี่ของประเทศไทยไปยังประเทศมาเลเซียเพิ่มขึ้น 1 เหรียญสหรัฐทำให้ปริมาณการนำเข้าเส้นก๊วยเตี๋ยวและเส้นหมี่ของประเทศไทยลดลง 0.8123 พันกิโลกรัม ส่วนค่าสัมประสิทธิ์ของจำนวนประชากรของประเทศมาเลเซีย มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 อธิบายได้ว่าถ้าปัจจัยอื่น ๆ คงที่ เมื่อจำนวนประชากรของประเทศมาเลเซียเปลี่ยนแปลงไป ร้อยละ 1 จะทำให้ปริมาณการส่งออกเส้นก๊วยเตี๋ยวและเส้นหมี่ของประเทศไทยไปยังประเทศมาเลเซียเปลี่ยนแปลงไปในทิศทางเดียวกันร้อยละ 1.4190 กล่าวคือ เมื่อจำนวนประชากรของประเทศมาเลเซีย เพิ่มขึ้น 1 ล้านคน จะทำให้ปริมาณการส่งออกเส้นก๊วยเตี๋ยวและเส้นหมี่ของประเทศไทยไปยังประเทศมาเลเซีย เพิ่มขึ้นประมาณ 1.4190 พันกิโลกรัม อีกทั้งเครื่องหมายของสัมประสิทธิ์ของปัจจัยเหล่านี้สอดคล้องกับสมมติฐานทางทฤษฎีที่ได้กำหนดไว้

พิจารณาค่าความยืดหยุ่นของอุปสงค์ต่อราคา จากสมการปัจจัยที่มีผลต่อการส่งออกเส้นก๊วยเตี๋ยวและเส้นหมี่ของประเทศไทยไปยังประเทศมาเลเซีย มีค่าความยืดหยุ่นของอุปสงค์ต่อราคาอยู่ที่ระดับ 0.8123 ซึ่งแสดงให้เห็นค่าว่าความยืดหยุ่นน้อย (Inelastic) จัดได้ว่าเส้นก๊วยเตี๋ยวและเส้นหมี่เป็นสินค้าจำเป็น กล่าวคือ เมื่อราคาส่งออก F.O.B เส้นก๊วยเตี๋ยวและเส้นหมี่ของประเทศไทยไปยังประเทศมาเลเซียเพิ่มขึ้นจะทำให้ประเทศไทยมีรายได้จากการส่งออกเส้นก๊วยเตี๋ยวและเส้นหมี่ไปยังประเทศมาเลเซียสูงขึ้น และในทางกลับกัน เมื่อราคาส่งออก F.O.B เส้นก๊วยเตี๋ยวและ

เส้นไหมของประเทศไทยไปยังประเทศมาเลเซียลดลงจะทำให้ประเทศไทยมีรายได้จากการส่งออกเส้นก๊วยเตี๋ยและเส้นไหมไปยังประเทศมาเลเซียน้อยลง

จากผลการวิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลต่อการส่งออกเส้นก๊วยเตี๋ยและเส้นไหมของประเทศไทยไปยังประเทศคู่ค้าที่สำคัญโดยรวมพบว่า ปัจจัยสำคัญที่มีผลต่อการส่งออกเส้นก๊วยเตี๋ยและเส้นไหมในประเทศที่สำคัญทั้งสามประเทศได้แก่ ราคาส่งออก F.O.B เส้นก๊วยเตี๋ยและเส้นไหมของประเทศไทย และรายได้ประชาชาติที่แท้จริงของประเทศผู้นำเข้าซึ่งได้แก่ประเทศสหรัฐอเมริกา และประเทศญี่ปุ่น ส่วนในประเทศมาเลเซียพบว่ารายได้ประชาชาติที่แท้จริงนั้นไม่ใช่ปัจจัยที่มีผลต่อการส่งออกเส้นก๊วยเตี๋ยและเส้นไหมของประเทศไทย แต่มีปัจจัยที่สำคัญอื่นที่มีผลคือ จำนวนประชากรของประเทศมาเลเซีย ส่วนการวิเคราะห์ทางด้านความยืดหยุ่นของอุปสงค์ พบว่าเส้นก๊วยเตี๋ยและเส้นไหมมีความยืดหยุ่นของอุปสงค์ต่อราคาที่มีค่าความยืดหยุ่นน้อย (Inelastic) หมายความว่าเส้นก๊วยและเส้นไหมเป็นสินค้าจำเป็น ส่วนค่าความยืดหยุ่นของอุปสงค์ต่อรายได้มีค่ามาก (Elastic) หมายความว่าเส้นก๊วยและเส้นไหมเป็นสินค้าปกติ (Normal Goods) และจากค่า Durbin Watson (D.W) พบว่าทั้งสามประเทศอยู่ในช่วงที่ไม่เกิดปัญหาสหสัมพันธ์เชิงอนุกรมเวลา (Auto Correlation) (ตารางที่ 19)

ตารางที่ 19 อุปสงค์ในการส่งออกเส้นก๊วยเตี๋ยและเส้นไหมของประเทศไทยไปยังประเทศคู่ค้าที่สำคัญ

ประเทศผู้นำเข้า	ϵ_p	t test of ϵ_p	ϵ_y	t test of ϵ_y	R^2	$\overline{R^2}$	D.W.
สหรัฐอเมริกา	0.2795	-0.8863 ^{ns}	2.9472	8.7530***	0.7632	0.7442	2.3521
ญี่ปุ่น	0.5883	-1.7873*	1.5333	2.1547**	0.5770	0.5218	2.2640
มาเลเซีย	0.8123	-2.6601**	-	-	0.4041	0.3264	1.8180

ที่มา: จากการคำนวณ